

๑๕๗

ลองเล่นหุ่นหมีดอกท้อ 1

桃花折江山

ไปคู่เจิงซวง 白鹭成双

เจียน

หงเซียง

แปล

การอ่านดีมีรากฐานที่มั่นคง

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน ในครั้งนี้สำนักพิมพ์อรุณ
ขอนำเสนอนิยายเรื่องใหม่ ลวงเล่ห์เสน่ห์ดอกท้อของคุณนักเขียน
‘ไป่ลู่เจิงซวง’ ที่ทุกท่านรอคอย โดยที่เรื่องนี้จะมีความยาว 5 เล่มจบ
พร้อมทั้งจะออกอย่างต่อเนื่อง ไม่ทำให้ทุกท่านต้องรอนานแน่นอนค่ะ

เรื่องลวงเล่ห์เสน่ห์ดอกท้อ นี้จะเป็นเรื่องราวขององค์หญิง
โคมสะคราญแต่ชะตากรรมอาภัพ ต้องแต่งงานมาไกลเพื่อหวังให้
ชีวิตตนเองดีขึ้น แต่ว่านางเอกของเรานี้ไม่ได้สวยเพียงอย่างเดียว
นะคะ เรียกได้ว่านางเอกของเรานั้นเป็นสาย ‘สวยแซ่บ’ ตัวจริงเสียงจริง
เพราะว่าในแว่นแคว้นของนาง สตรีทุกคนจะต้องเรียน ‘วิชาเสน่ห์’ เพื่อ
เอาใจให้บุรุษนั้นทั้งรักทั้งหลง

นางเอกผู้เฉลียวฉลาดของเราก็มีพร้อมทั้งวิชาเสน่ห์และ
รูปลักษณ์ที่ตรึงใจบุรุษทุกคนที่พบเห็นกลับดวงซวยหลงเข้าไป
ในหอคณิกาเสียได้ ทว่าความไม่ย่อท้อและไหวพริบของนางเอกเรา
จะพาให้ชีวิตนางโลดแล่นไปในทิศทางใด ขอเชิญติดตามเรื่องราว
ของ ‘เจียงเถาฮวา’ ในหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

อรุณ

แต่งงานผิด

แพรวบ่วย เป็นสถานที่อันตรายโดยแท้!

เจียงเถาสวาทอบชายกระโปรงชุดวิวาห์ตะบิ้งไปข้างหน้าพลา
งนิ่วหน้าคำรามในใจ

ไม่เคยเห็นเมืองหลวงแคว้นใหญ่แคว้นโตจะมีหมาป่าโผล่มา
บนถนนเช่นนี้เลย!

นางมาแต่งงานเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ ไม่ได้มาเพื่อเป็นอาหารหมาป่า
เสียหน่อย องครักษ์เมืองหลวงยังไหวหรือไม่ มีแต่พวกไม่ได้เรื่อง
ทั้งนั้น!

“องค์หญิง ท่านหนีไปก่อน!” ซิงโถมองฝูงหมาป่าที่วิ่งไล่หลัง
มาอย่างร้อนใจ ไบหน้าดวงน้อยตกใจจนซีดเผือด ก่อนกล่าว “บ่าว
จะพาพวกองครักษ์ไปสกัดไว้ ท่านหาที่ปลอดภัยก่อน ยิ่งเป็นที่สูง
ยิ่งดี ซ่อนตัวไว้ อีกสักพักบ่าวค่อยพาคนไปรับท่านนะเจ้าคะ”

“ได้!” เจียงเถาสวาไม่ลังเลแม้แต่น้อย วิ่งเร็วเท่าที่จะเร็วได้
ชาวบ้านบนถนนกระเจิดกระเจิง เสียงปิดประตูหน้าต่างดังระงม นาง
วิ่งจนเหนื่อย อยกไปเคาะประตูขอความช่วยเหลือสักหน่อย ทว่า
ไม่มีผู้ใดเปิดประตู

เป็นแคว้นที่แล้งน้ำใจนัก!

มงกุฎทองบนศีรษะหนักอึ้ง เสื้อผ้าบนร่างกายก็เป็นอุปสรรคใหญ่หลวง ไม่เอื้อต่อการหนีตายอย่างยิ่ง เจียงเถาฮวาจึงยึดพวกมันทิ้งหมดใส่กองตะกร้าไม้ไผ่ที่วางสุ่มกันไว้ข้างถนน เหลือเพียงกระโปรงซ้อนลายดอกท้อพื้นขาวขอบแดง วิ่งไปข้างหน้าด้วยท่าทางสบายๆ

เสียงหมาป่าคำรามไกลออกไปเรื่อยๆ เมื่อเห็นว่ารอบด้านไม่มีคนแล้ว ในที่สุดเจียงเถาฮวาก็หยุดฝีเท้า ฟังกับประทุหลังของลานบ้านแห่งหนึ่ง

ขณะคิดจะหยุดพักเพื่อหายใจชั่วคราว จู่ๆ ประตูข้างหลังก็ถูกเปิดออก ร่างกายของนางเสียมุดลงจนหายใจหลังกลิ้งหลุนๆ เข้าไปในลานบ้านของผู้อื่น

หนึ่งชั่วยามก่อน นางยังเป็นองค์หญิงผู้สูงส่งจากแคว้นจ้าว ถูกส่งขึ้นเกี้ยวเจ้าสาวอย่างสง่างาม กำลังจะแต่งให้หนานอ๋องแห่งแคว้นเว่ย

ไม่นึกเลยว่าชั่วยามต่อมา นางจะล้มกลิ้งเข้าไปในสถานที่ที่ไม่รู้จักเช่นนี้ด้วยสภาพมอมแมม จนเบื้องหน้าผุดภาพดาราระยิบระยับเมื่อได้สติกลับมา นางเงยหน้าขึ้น ยังไม่ทันมองดูสถานการณ์ได้ชัดเจน ก็เห็นคนตรงหน้าจ้องนางด้วยสีหน้าตกตะลึง จากนั้นเขาก็ตะโกนไปทางตัวเรือน

“เจอแล้ว! นางตัวดีอยู่นี้!”

เสียงตะโกนนี้มีพลังทะลุทะลวงสูงนัก ไม่นานคนกลุ่มหนึ่งก็วิ่งกรูกันเข้ามา ก่อนจะมีฝ่ามือหนึ่งฟาดลงบนท้ายทอยของเจียงเถาฮวาโดยไม่เปิดโอกาสให้นางอธิบายแต่อย่างใด

เจ็บ เจ็บชะมัดยาด! แต่ช่างเรื่องความเจ็บก่อน ตำแหน่งที่ฟาด

ไม่ถูกต้องกระมัง ไม่เห็นรู้สึกเวียนหัวเลย!

เมื่อเห็นว่อย่างไรเสียดก็หนีไม่พ้น เจียงเถาฮวาจึงแกลั้งสลับเพื่อไม่ให้ถูกฟาดอีกครั้ง ปล่อยให้พวกเขาหามตนเองขึ้น พาไปที่แห่งใดก็ไม่อาจรู้ได้

ระหว่างทางเจียงเถาฮวายังคิดหาโอกาสหลบหนี แต่คนเหล่านั้นไม่ให้โอกาสนางแม้แต่น้อย

พวกเขาผลักประตูเข้าไปในห้องหนึ่ง จากนั้นก็มีคนบีบปากนาง แล้วรอกยาตำเข้าปาก ตามหลักแล้วนางสมควรอาเจียนยาที่ไม่รู้สรรพคุณแน่ชัดออกมา แต่ยาตำนี้หวานเหมือนโຈ็กเห็ดหูหนูขาว เมื่อเข้าปากแล้ว ทำให้นางผู้ซึ่งไม่ได้กินข้าวมาทั้งวันกลืนลงไปโดยไม่รู้สึกตัว

อีก

จบเห่แล้ว

เจียงเถาฮวาทำปากพึมพำด้วยความเสียดใจ นางเหลือบไปเห็นสาวใช้หลายคนเข้ามาหึ่งเสื้อผ้าบนร่างตน ซ้ำยังมีหญิงรูปร่างอ้วนท้วนหลายคนเดินวนไปวนมารอบตัวนาง หนึ่งในนั้นเอ่ยขึ้นอย่างร้อนรน

“เร็วหน่อย เร็วหน่อย จะไม่ทันแล้ว!”

จะรีบไปเกิดใหม่หรืออย่างไรกัน

นางอยากบอกเหลือเกินว่าพวกนางจำคนผิดแล้ว แต่ไม่รู้เป็นเพราะยาตำหรือไม่ แชนขาของนางจึงไร้ซึ่งเร็ววแรง จะอำปากยังลำบาก เสื้อผ้าบนร่างถูกดึงออกไปจนหมด เปลี่ยนเป็นชุดผ้าไหมสีแดงเข้มฉูดฉาด จากนั้นสาวใช้หลายคนก็พร้อมใจกันหามนางไปบนเตียงใหญ่ฝั่งหนึ่งแล้วห่มผ้าให้นาง

ประตูปิดลงดั่ง ‘แอ็ด’ คนในห้องกรุกกันออกไป เหมือนได้หล้า

พลันเงียบสงบลง

เจียงเถาฮวาอายุสิบแปดปี นับเป็นวัยเหมาะสมที่จะแต่งงาน เดิมที่มีคนรักที่เติบโตมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก แต่น่าเสียดายที่วาสนานี้เบาบางเกินไป พี่สาวของนางจึงล่อลวงเขาไปจนได้

ส่วนฮ่องเต้แคว้นจ้าวนั้นแก่ชรา ฮองเฮาองค์ใหม่จึงจัดการงานราชกิจ หมายแต่งตั้งองค์หญิงใหญ่เป็นจักรพรรดินี ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งภายในราชสำนักไม่สิ้นสุด ราษฎรหวาดวิตก อำนาจแคว้นเสื่อมถอย

นางกับน้องชายไม่มีที่พึ่งพิง หนทางเพียงหนึ่งเดียวที่นางทำได้คือการแต่งงานไปยังแคว้นเว่ยที่อยู่ไกลออกไป ซึ่งอาจเป็นทางรอดชีวิตเดียวของนาง

ทว่าโอกาสรอดชีวิตนี้ เหมือนจะถูกทำลายในวันนี้เช่นกัน

ในห้องอบอวลไปด้วยกลิ่นหอม เจียงเถาฮวารู้สึกว่าในร่างกายของตนคล้ายร้อนรุ่มกะทันหัน เริ่มตั้งแต่ส่วนท้อง ลูกกลมไปจนถึงคอหอย นางพยายามลืมนึกคิดจะหาน้ำดื่มสักหน่อย แต่สิ่งแรกที่เข้าสู่คลองจักษุกลับเป็นภาพชุนกุง¹!

‘บุปผางามยากห้ามภมรรว้อน ผีเสื้อเร่ร่อน เชื่อมกิ่งร่วมใบเปรอชាយ’

ภาพวาดยั่วยวนด้านบนนั้นไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง ที่ซึ่งจะแขวนภาพเช่นนั้นได้ นอกจากหอคณิตาก็ไม่มีที่อื่นอีก

นางถูกทิ้งไว้ในหอคณิตาด้วยสภาพเช่นนี้ สิ่งที่รอนางอยู่จะเป็นสิ่งใด

¹ หรือชุนกุงดู เป็นภาพที่เกี่ยวกับกิจกรรมร่วมรักระหว่างชายหญิงของจีน

เจียงเถาฮวาสิ้นหวังอยู่บ้าง แม้สำหรับนาง พรหมจรรย์ไม่นับว่าเป็นสิ่งสำคัญอะไรมากนัก แต่นางยังไม่ทันได้เข้าประตูใหญ่จนหนานอ่องกลับต้องสูญเสียสิ่งนี้ไป เช่นนั้นถ้าอยากเข้าไปอีกก็ยอมยากแล้ว

นี่เป็นการเข้าใจผิด หรือมีคนจงใจหาเรื่องนางกันแน่

ในห้องมีเสียงเคลื่อนไหวแผ่วเบา นอกมานั้ใหม่โปร่งที่ทับซ้อนเป็นชั้นๆ เหมือนจะมีคนย่างกรายเข้ามา

สติสัมปชัญญะของเจียงเถาฮวายังคงต่อสู้อันตราย แต่ร่างกายกลับนิ่งสนิท นางมองมือข้างหนึ่งที่ยื่นเข้ามาในมานั้ใหม่โปร่งอย่างเผื่อรอ พร้อมโถมตัวเข้าหาทุกเมื่อ

นั่นเป็นมือที่งัดมาเกินบรรยาย เรียวยาวขาวนวล บนท้องนี้คล้ายมีผิวด้านบางๆ ทว่าไม่ส่งผลกระทบต่อความงามของมัน แม้แต่น้อย มือข้างนั้นวางลงบนหัวไหล่เปลือยเปล่าของนางอย่างแผ่วเบา ความเย็นยะเยือกปะทะร่างกาย ทำให้นางอดไม่ได้ที่จะหันหน้าไปถูไถ

“นับว่าเป็นหญิงงามที่หาได้ยากยิ่ง”

เสียงทุ้มต่ำเจืออารมณ์ที่เจียงเถาฮวาไม่รู้จัก นางเงยหน้าขึ้นมองด้วยความสับสน ในความสับสนนั้นนางเห็นเพียงเค้าโครงของผู้มาเยือนเหมือนดังภูเขาค้างที่เจียบสงบหลังฝนพราว อบอวลไปด้วยหมอกเย็นที่ลอยเหนือผิวน้ำ ไส้กระจ่างและบริสุทธิ์

“เจ้า...เป็นใคร”

คนผู้นั้นนั่งลงข้างเตียง มือข้างหนึ่งปล่อยให้นางลูบไล้ตามใจ อีกมือหนึ่งบรรจงถอดเสื้อคลุมออก โบหน้าอีกฝ่ายย้อนแสงริบหรี่ของเทียนไข จนมองแทบไม่ออกว่ารู้สึกอย่างไร

“ข้า?” เขาเหมือนจะหัวเราะเบาๆ เอ่ยว่า “คงเป็นแขกสักคน กระมัง”

คำตอบนี้เรียบง่ายและโฉบเฉี่ยวโดยแท้ ทำเอานางใจหายวาบ เป็นถึงองค์หญิงแคว้นจ้าว ถ้าถูกทำให้ต่างพร้อยในหอศนิกา เมื่อใดที่ข้าวันนี้แพร่กลับไปถึงแคว้นแคว้น นางเจ้าจะสู้น้ำผู้อื่นได้อย่างไร ไม่ได้ นางต้องปฏิเสธ!

คิดถึงตรงนี้ เจียงเถาสวาตั้งใจจะใช้เรียวยแรงทั้งหมดผลักคน ตรงหน้าที่ไม่มัวตัวเข้ามาออกไป แต่ผู้ใดจะรู้ว่า มือที่ยื่นออกไปหมายจะ ผลักนั้น กลับกลายเป็นดิ่งสาบเสื่อของเขาเข้ามาแทน

ยานี้แรงเกินไปแล้ว! ทำให้นางไร้ยางอายุได้ถึงเพียงนี้เชียว!

เจียงเถาสวาเบิกตาโพล่ง มองคนตรงหน้าค่อยๆ แนบชิดเข้ามา และได้แต่คำรามอยู่ในใจ

แม้การกระทำทั้งหมดจะทุลักทุเลไปบ้าง แต่สุดท้ายนางก็รู้สึก ได้ว่าลมหายใจของคนผู้นี้กำลังรดต้นคอของนาง ความซาบซ่าน หวามไหวที่แผ่ขึ้นมา นั้น ทำให้นางขมวดคิ้วและเบือนหน้าหนีโดยไม่รู้ตัว “ในเมื่อตีเมฆาหวนวสันต์แล้วก็อย่าเสียดแรงเปล่าเลย ยานี้แรงนัก ไม่มีสตรีคนใดต้านทานได้”

คนที่คร่อมร่างนางอยู่ค่อยๆ เลิกผ้าห่มแพรออก แนบกายลงมา ชิดเรือนร่างของนาง ลมหายใจของเขาพลันแรงขึ้น น้ำเสียงเต็มไปด้วย การหยอกเย้า

“ได้ยินว่าคนที่ใช้วิชาเสน่ห์ เมื่อเจอกับยาหวนวสันต์นี้ ฤทธิ์ของ ยาจะรุนแรงขึ้นเสียด้วย”

รู่มาตาของเจียงเถาสวาหรือลึ่งเล็กน้อยด้วยความหวาดกลัว นาง พยายามครองสติของตนเอง

“เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้าใช้...”

“งู อย่าพูด”

คนผู้นั้นยื่นมือออกมา ฝ่ามือที่มีนิ้วด้านบาง ๆ ลูบไล่นิ้วของนาง พุดเสียงแผ่วเบา “สตรีช่างพูดนะไม่ใช่เรื่องดี”

เรื่องของบิดาเจ้าสิ!

เจียงเถาสวาโพล่งตะโกนอย่างกั่นไม่อยู่ “เจ้าอยากตายหรือ! ข้าคือองค์หญิงแคว้นจ้าว...อู๋บ”

พุดยังไม่ทันจบ ปากของนางก็ถูกเขาปิดผนึกอย่างแน่นหนา สายลมพัดเข้ามาทางหน้าต่างทำให้ตะเกียงที่จุดไว้ข้างเตียงปลันดับลง จนห้องมืดลงในทันที

นางขมวดคิ้วเฟ่งมอง แต่ก็เห็นเพียงดวงตาที่เปล่งประกายเล็กน้อยของอีกฝ่าย

“ต้องเชื่อฟังถึงจะถูก” เขาพุด “อยากมีชีวิตอยู่ปรนนิบัติข้า หรืออยากเป็นคนตายหลังจากถูกข้าครอบครอง เจ้าเลือกสักอย่าง”

เสียงนี้ละมุนละไม ทำให้คันยุบยิบในหัวใจราวกับอุ้งเท้าแมวข่วน คนบนร่างหนึ่งไปเล็กน้อยก่อนหัวเราะเบา ๆ เขามองทิวทัศน์ ‘เมฆคลายเคลื่อนอารมณ์เลื่อนหลุด’ อันงดงามตรงหน้า แล้วโน้มตัวลงมาอย่างแผ่วเบา

สตรีแคว้นจ้าว ไม่ว่าสามัญชนหรือราชินิกุลจะฝึกฝนวิชาเสน่ห์ ตั้งแต่เพิ่งเข้าวัยปักปัน ฉะนั้นเจียงเถาสวาจึงรู้ว่าสมควรเอาใจบุรุษบนเตียงอย่างไร

แต่คนทั่วไปจะเรียนวิชาเสน่ห์เพียงผิวเผิน เพื่อทำให้สามีในอนาคตพอใจ แต่เจียงเถาสวากลับต่างออกไป นางเรียนรู้อย่างลึกซึ้ง เพื่อใช้ควบคุมบุรุษไว้ให้นางใช้ประโยชน์

คนตรงหน้าก็คือเหยื่อคนแรกของนาง แต่สถานการณ์คล้ายจะไม่เหมือนกับที่นางคิดไว้

เจียงเถาสวาทพยายามทุ่มสุดฝีมือตามที่อาจารย์สอน แต่ไม่รู้ว่ เพราะเหตุใด คนบนร่างไม่เพียงแต่ไม่กระทบกระเทือน ทั้งยังคิดจะเป็นฝ่ายควบคุมนาง ให้นางเดินไปตามจังหวะของเขาแทน

บุรุษแบบใดกันที่ยังครองสติได้เมื่ออยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ เช่นนั้นหมายความว่านางมีฝีมือไม่พอใช้หรือไม่

นางพองแกำด้วยความโมโห เอื้อมมือไปโอบคอคนบนร่าง เหยหน้าตั้งใจจะประทับจุ่มพิต

คนบนร่างตัวแข็งทื่อ เบือนหน้าหนีนางและพุดขึ้นด้วยน้ำเสียง รังเกียจ “อย่าหวัง”

นี่เป็นจูปแรกของเจียงเถาสวา และนางไม่ใช่คนที่จูปใครไปทั่ว ทำที่นี้ของเขาหมายความว่าอย่างไร!

ความพยศในตัวของนางถูกลุกให้ตื่นขึ้น เจียงเถาสวาทลิกตัว หักคนผู้นี้ไว้ใต้ร่าง ทรวดทรงอรชรถูกแสงจันทร์จากนอกหน้าต่าง ที่สาดส่องเข้ามาจนเห็นเค้าโครงที่ชวนหลงใหลเคลิบเคลิ้ม

ห้องเจียบกริบลงในปีดคล

“งามหรือไม่” เจียงเถาสวาหรีตาเล็กน้อย ยิ้มหยาดยิ้มแล้ว เอ่ยว่า “ในเมื่อจะให้ข้าปรนนิบัติ เช่นนั้นไม่สู้เสพลุขให้เต็มที่ จะยัง ประครองสติไว้ทำไมกันเล่า”

คนบนเตียงชายตามองนางด้วยสายตาเย็นชา ยื่นมือมาบีบเอว ที่โอบได้ด้วยแขนเดียวของนาง กล่าวเสียงเบา “ฝีมืออย่างเจ้า ถ้าข้า ไม่มีสติ เช่นนั้นคงต้องมอบชีวิตให้กับเจ้า”

เขาไม่โง่เสียหน่อย

เจียงเถาฮวาชะงัก จากนั้นแยมยิ้ม “เจ้าคิดว่าจูบหน่อยเดียว
ก็จะเสียดิไปสินะ”

“ไม่ใช่” เขาสายหน้า

“เซ่นนั้นเหตุใดต้องหลบ”

“สกปรก”

เป็นคำสั้น ๆ ที่เรียบง่ายและชัดเจน เจียงเถาฮวาสะเทือนใจ
จนลั่นไปทั้งตัว นางเบิกตากว้างมองเขาอย่างเหลือเชื่อ

เขารังเกียจว่านางสกปรก? แล้วเข้าห้องนี้มาทำอะไร คนผู้
นี้สมอมมีปัญหาใช้หรือไม่

เพลิงในอกของนางพลันลุกโชน ก่อนจะโชกศีรษะใส่ศีรษะ
ของอีกฝ่ายอย่างรุนแรงและรวดเร็วประหนึ่งไร้การครุคคิดใดๆ ทั้งสิ้น

“โอ๊ย!”

ผลลัพธ์ของความหุนหันพลันแล่นก็คือเจ็บหนักทั้งสองฝ่าย
หน้าผากของแต่ละคนค่อย ๆ หนุนขึ้น เจียงเถาฮวายังไม่สาแก่ใจ
อยากโขกซ้ำอีกครั้ง แต่ถูกคนผู้หนึ่งฉุดรั้งลงไปอย่างแรงแล้วผลักเข้า
ด้านในเตียงเสียก่อน

“เจ็บ เจ็บ...”

“เจ้ายังรู้จักเจ็บ?” เขาส่งเสียงฮึดฮัด

อีกฝ่ายดูเหมือนโมโหขึ้นมาจริงๆ กลืนอายุความก้าวร้าวและ
ความเดือดดาลแผ่ซ่านออกมารอบตัว การเคลื่อนไหวของเขามุทะลุ
ดุต้นกว่าเดิม ไม่รักหยกถนอมบุปผาแม่แต่่น้อย

“ไม่...”

เจียงเถาฮวาน้ำตาไหลพราก คิดว่าตนเองน่าสงสารเหลือเกิน
คนอื่นล้วนกล่าวว่าเมื่อบุรุษเจอนางจะอ่อนโยน เจ้าคนตรงหน้า

อ่อนโยนที่ใด นี่มันเดรัจฉานชัดๆ!

รอฟุ้งนี่ตื่นมาเห็นหน้าคนผู้ชู้ชัดเจน นางจะต้อง...จะต้องให้คน
หันเขา! เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย!

ผ้าห่มสีแดงสะบัดหลายตลบ นอกหน้าต่างดวงจันทร์ลอยเด่น
บนฟากฟ้า ไกลออกไปยังแว่วเสียงหมาป่าเห่าหอนเบาๆ

ยามโห่ยว²สองเค่อ³มีคนมาหน้าประตูห้อง เคาะประตูเบาๆ สามครั้ง
บุรุษบนเตียงถอนหายใจเล็กน้อย กำลังลุกขึ้นจะลงจากเตียง แต่กลับ
ถูกคนโอบเอาไว้ รังไห้นอนกลับลงไปอีกครั้ง

จ่านหลูที่อยู่หน้าประตูขมวดคิ้ว เขามองห้องฟ้าดูเวลา เรียก
อย่างแปลกใจอยู่บ้าง “นายท่าน?”

“...อืม”

ข้างในชานรับเสียงแหบพร่าทุ่มต่ำ ไม่ได้พูดอะไรอีก จากนั้น
คนข้างนอกก็ได้ยินเสียงคลุ่มเครือเป็นระลอกจนหน้าแดงไปถึงหู

จ่านหลูเซ็ดหน้า กระแอมเบาๆ หันหน้ามองคนรับใช้พูดอย่าง
เคร่งขรึม “ถ่วงเวลาจึงอ่องอีกสักพัก”

“ขอรับ!” คนรับใช้ชานรับแล้วจากไป

ผลักสตรีขึ้นเตียงคือความสามารถของบุรุษ ทำให้บุรุษลุกจาก
เตียงไม่ได้คือความสามารถของสตรี เจียงเถาซาทนความเจ็บปวด
ทรมสุดฝีมือเพื่อแข่งกับความสามารถในการควบคุมตนเองของคนผู้นี้
หลังจากผ่านช่วงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ พิษกระตุ้นอารมณ์ที่อยู่ใน

² หมายถึง เวลา 17.00 - 19.00 น.

³ หนึ่งเค่อเท่ากับสิบห้านาที

กายนางก็ลึนฤทธิ์ แต่ในเมื่อถูกพรากพรหมจรรย์ไปแล้ว เช่นนั้นก็ไม่มีเหตุผลที่จะปล่อยเขาไปง่าย ๆ

นางทั้งพัวพันทั้งคลอเคลีย ลืมตาหวังมองหน้าอีกฝ่ายชัด ๆ แต่กลับถูกเขารวบสองมือตรึงไว้กับหัวเตียง จากนั้นมือขวาของเขาก็ทาบลงมาปิดกั้นการมองเห็นทั้งหมดของนาง

“เจ้ากลัวต้องพบผู้อื่น?” เจียงเถาสวาพูดหงิดเล็กน้อย

“เมื่อถึงเวลาที่ควรพบ ย่อมได้พบอย่างเหมาะสมแน่นอน” คนผู้นั้นหัวเราะแผ่วเบา “การพบกันในสภาพเช่นนี้อาจเสียมารยาทเกินไป”

เจียงเถาสวาพูดไม่ออกชั่วขณะ

ถึงขั้นได้กั้น... ถูก ถึงขั้นเป็นสามีภรรยาไปแล้ว ยังใส่ใจเรื่องเสียมารยาทอะไรอีก

นางยังคิดดีนรณ คนบนร่างกลับก้มหน้าแนบข้างหูนาง เอ่ยปากพูดเจือหอบหายใจเล็กน้อย

“อย่าคิดแต่จะเอาชนะข้า เจ้าทำไม่ได้หรอก”

เจียงเถาสวาขมวดคิ้วเล็กน้อย ยังไม่ทันได้ใคร่ครวญประโยชน์ของเขาอย่างละเอียด ก็ถูกพัดสู่ยอดเขาอูซาน⁴ ไม่มีโอกาสได้พูดอีก

ยามชวี⁵ สองเค่อ ประตูห้องถูกเคาะเป็นครั้งที่สอง บุรุษในห้องลุกขึ้นสวมเสื้อผ้าที่ละซึ้นอย่างเรื่อยเฉื่อย เขามองบนเตียงแนวหนึ่งก่อนสาวเท้าเดินออกไป

เจียงเถาสวาเหนื่อยจนลืมตาไม่ขึ้น ไม่มีเรี่ยวแรงจะร้องให้เขา

⁴ภูเขาสูงหนึ่งที่มีชื่อเสียง ตั้งอยู่ในอำเภออูซานทางตะวันออกของฉงชิ่ง

⁵หมายถึง เวลา 19.00 - 21.00 น.

อยู่ต่อแล้ว

ระหว่างสะลึมสะลือพลันได้ยินข้างนอกมีเสียงโหวกเหวกโวยวาย คล้ายมีคนกำลังตะโกนว่าบางอย่างว่า ‘ผิด’ ‘ต้องโทษใหญ่หลวง’ อะไรสักอย่าง แต่เพียงไม่นานข้างนอกก็กลับคืนสู่ความสงบอีกครั้ง

นางพลิกตัว ตัดสินใจว่าช่างมัน อย่างไรเสียก็เกิดเรื่องไปแล้ว นางขอหลับให้เต็มอิ่มก่อนดีกว่า

เจียงเถาสวมมีข้อติดอยู่ข้อหนึ่ง นั่นคือถ้าหลับแล้วฟ้าร้องอย่างไรก็ไม่ตื่น การนอนหลับลึกเช่นนี้ทำให้นางสามารถพักผ่อนได้อย่างเต็มที่ไม่ว่าอยู่ภายใต้สถานการณ์ใดก็ตาม

แน่นอนว่าข้อเสียคือถูกคนอุ้มโยกไปย้ายมาขณะที่นอนหลับ... นางก็ไม่ว่าเรื่อง

เช่นเดียวกับยามนี้ นางถูกคนหามออกจากเหอเฟิงอู่ เสียงเอะอะเซ็งเซ่งตลอดทาง แต่นางกลับทำเพียงขมขมิบปากเล็กน้อย และหลับสนิทต่อไป พอนอนไปได้สักระยะถึงลืมหันมาขึ้น

“นายหญิง!”

คนกลุ่มใหญ่คุกเข่าข้างเตียง เห็นนางลืมหันมาขึ้น ซึ่งโถที่อยู่หน้าสุดนำทุกคนเริ่มโชนกโชนดั่ง ‘เป็๊ก ๆ’

เจียงเถาสววยี่ตา พลิกกายนอนตะแคงข้างมองพวกนาง งุนงง พักใหญ่ถึงถามว่า “พวกเจ้าเป็นอะไรไป”

ชิงโถตาแดงเรืออย่างหาได้ยาก เม้มปากพูดว่า “พวกบ่าวคุ่มกันไม่ดี นายหญิงได้โปรดลงโทษด้วยเจ้าค่ะ!”

คุ่มกันไม่ดี?

เจียงเถาสวาค่อย ๆ หายดกายขึ้นนั่ง ความเจ็บปวดที่ผุดขึ้นมาจากช่วงล่างทำให้นางต้องชะงัก เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวานทั้งหมดก็พร่างพรู

เข้ามาในหัว

นางถูกพรากความบริสุทธิ์ในหอศนิกา!

เจียงเถาสวาทหน้าซีตเผือด ตัวสั่นเทาทันใด นางขมวดคิ้วมอง
ซิงไถและถามว่า “เมื่อวานเหตุใดพวกเจ้าไม่มาตามหาข้า”

ซิงไถกััดฟันพูด “หลังจากที่พวกบ่าวขับไล่ฝูงหมาป่าก็ไปตามหา
นายหญิง แต่ไม่เจอ...”

“เป็นไปได้อย่างไร” เจียงเถาสวากล่าว “ระหว่างทางข้าทิ้ง
เครื่องหมายไว้ไม่ใช่หรือ”

นางนัดแนะกับพวกซิงไถไว้ก่อนแล้วว่า หากนางหลงทางจะปรีย
ก้อนกรวดสีต่าง ๆ ตามทาง ก้อนกรวดพวกนั้นไม่ละดูดตา และยัง
ช่วยบอกทางให้พวกซิงไถได้

“พวกบ่าวก็ตามหาจากก้อนกรวดพวกนั้นเจ้าค่ะ” ซิงไถพูด
“แต่ก้อนกรวดขาดหายไปในตรอกแห่งหนึ่ง หลังจากนั้นก็ไร้ซึ่งร่องรอย
อื่นอีก พวกบ่าวจึงค้นตามบ้านเรือนแถวตรอกนั้นจนทั่ว แต่ก็ไม่...”

ตรอก?

เจียงเถาสวาเลิกคิ้ว เมื่อวานนางไม่ได้เข้าไปในตรอก ไม่ได้
โยนก้อนกรวดเข้าไปในตรอกด้วย เหตุใดพวกมันถึงไปอยู่ในตรอกได้

มีบางอย่างไม่ชอบมาพากล...

เจียงเถาสวาเงยหน้ามองไปรอบ ๆ พบกับสถานที่ไม่คุ้นเคย
ดูหรรษาโอ้อ่า ทั้งภาพวาดชื่อดัง เครื่องหยกล้ำค่าที่ถูกจัดวางตามใจ
ชอบ โต๊ะ เก้าอี้ ม้านั่ง และชั้นวางกระถางต้นไม้ ล้วนเป็นไม้แดง
ชั้นหนึ่ง ดูดีมีราคา

“ที่นี่คือที่ใด”

ซิงไถก้มหน้าตอบว่า “จวนอัครเสนาบดีเจ้าค่ะ”

“อ้อ จวนอัครเสนาบดี

เจียงเถาสวาพยกหน้า

“เดี๋ยวนะ”

เมื่อรู้สึกตัว เจียงเถาสวายนมือไปดึงตัวชิงไถมาตรงหน้าตนเอง
เบิกตากว้างถามย้าคำตอบ “จวนอัครเสนาบดี?!”

ชิงไถพยกหน้าอย่างเคร่งขรึม

“เหตุใดถึงเป็นจวนอัครเสนาบดี”

ยังไม่พูดถึงเรื่องที่ว่าเมื่อวานเกิดอันใดขึ้น นางคือองค์หญิง
ที่แคว้นจ้าวส่งมาแต่งงานเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ คนที่นางต้องแต่งงานด้วย
คือหนานอ่อง ต่อให้ยกเลิกงานวิวาห์ ก็สมควรรออยู่ที่จุดพักม้า แล้ว
นางมาอยู่ที่จวนอัครเสนาบดีได้อย่างไร

ชิงไถถอนหายใจยาว “บ่าวไม่รู้ว่าจะระหว่างนั้นเกิดเรื่องอะไรขึ้น
แต่เมื่อคืนท่านอัครเสนาบดีเป็นคนเจอนายหญิง ข้ายังบอกว่า...
พวกท่านทำพิธีเป็นสามภรรยาแล้ว ด้วยเหตุนี้ เขา จึงอ่อง และ
หนานอ่องจึงหายเข้าวังไปทั้งคืน ป่านนี้ก็ยังไม่ออกมาเจ้าค่ะ”

“หา” เจียงเถาสวามีนง

คนผู้นั้นในหอศนิกาเมื่อวานคืออัครเสนาบดีแห่งแคว้นเว่ย?

นี่มันสถานการณ์อะไรกัน เขาเป็นถึงอัครเสนาบดี เหตุใดถึง
ไปอยู่หอศนิกา ข้ายังบังเอิญร่วมหอกับนาง

“ถึงข้าจะไม่แน่ใจในสถานการณ์ตอนมาถึงที่นี่ตอนแรก แต่
รู้สึกได้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ” เจียงเถาสวาทรีตา ลูบคางถามว่า
“อัครเสนาบดีผู้นี้เป็นคนเช่นไร”

ชิงไถตอบ “บ่าวสืบข่าวมาแล้วเจ้าค่ะ อัครเสนาบดีสิ้นอายุ
ยี่สิบหกปี มีอนุชนไม่ถ้วน แต่ยังไม่มียุตรชายสืบสกุล เขาดูเหมือน

จะได้รับความโปรดปรานและความไว้วางใจจากฮ่องเต้มาก ตำแหน่งสูง มีอำนาจล้นพ้น มีอิทธิพลในราชสำนักไม่น้อย”

เจียงเถาฮวาตาวาวขึ้นมา รีบเอ่ยถาม “อัครเสนาบดีผู้นี้มีอิทธิพลมากกว่าหนานอ๋องอีกหรือ”

“แน่นอนเจ้าคะ” ซิงไถพยักหน้า “หนานอ๋องยังเยาว์วัย ซ้ำยังไร้อำนาจไร้อิทธิพล มีเพียงตำแหน่งอ๋อง ทั้งยังได้รับความโปรดปรานน้อยที่สุดใบบรรดางค์ชาย”

นั่นเท่ากับว่านางพลาดท่านอ๋อง แต่คิดว่าอัครเสนาบดีที่ดียิ่งกว่าได้ เช่นนั้นการคำครั้งนี้ก็ไม่ขาดทุนนะสิ!

เจียงเถาฮวามีชีวิตชีวาขึ้นมาทันที ส่งเสียงหัวเราะอย่างมีเลศนัยเล็กน้อยก่อนจะเหลียวมองรอบห้อง

“ไปหาเชือกมาให้ข้า”

“องค์หญิง?” ซิงไถขมวดคิ้ว ถามว่า “ท่านจะทำอะไรเจ้าคะ”

“เจ้าไม่ต้องตกใจ” เจียงเถาฮวาพูดท่าทางสบายๆ “ข้าจะผูกคอตายเท่านั้นเอง”

“...” ซิงไถอึ้งงัน

“โอ๊ย เจ้าอย่าทับซ้ำสิ เจ็บ!”

พอเจียงเถาฮวาเห็นซิงไถตกใจจนพุงตัวเข้ามาทันทีก็กลืนไม่เข้าคายไม่ออก นางถูกอีกฝ่ายตรึงไว้บนเตียงอย่างแน่นหนา กว่าจะหาโอกาสเอ่ยปากได้

“ข้าไม่ได้คิดจะตายจริงๆ! แต่สถานการณ์ตอนนี้คือ องค์หญิงของเจ้าแต่งงานผิดคน หากข้าไม่แสร้งทำเป็นคิดสั้น ผู้อื่นจะนึกว่าข้าอยากพ่ายเรือตามหน้าประจับอัครเสนาบดี เป็นคนที่ฝักใฝ่เข้าหาผู้มีอิทธิพล!”

ชิงไถหยุดนิ่ง มองนางด้วยสายตาแปลกประหลาด
ท่านไม่ใช่อยากพวยเรือตามน้ำประจบอัครเสนาบดี ไม่ใช่คนที่
ฝึกฝนเข้าหาผู้มีอิทธิพล?

เจียงเถาฮวาเข้าใจสายตาที่ชิงไถมองมา นางหัวเราะเจ้าเล่ห์
ตบไหล่อีกฝ่ายอย่างเป็นกันเอง

“สาวน้อย เจ้ายังต้องเรียนรู้สิ่งต่างๆ กับองค์หญิงของเจ้าอีกมาก
หากอยากมีชีวิตรอดก็ต้องรู้จักซ่อนสิ่งที่คิดในใจเอาไว้ ทำที่ที่ควรทำ
ต้องทำให้ครบถ้วน เข้าใจหรือไม่”

“...ป่าวจะไปหาเชือก”

“ได้ดี”

เจียงเถาฮวาลุกจากเตียงและเข้าสู่บทบาททันที นางวิ่งไปหน้าโต๊ะ
เครื่องแป้งทาแป้งให้ตนเอง แต่งหน้าให้แลดูโสภณเศร้าหม่นหมอง
จากนั้นจึงรับเชือกที่ชิงไถหามาให้คล้องบนคอห้อง

“ไปยืนอยู่ข้างนอก คนมาแล้วค่อยตะโกน”

“เจ้าค่ะ” ชิงไถขานรับ ก่อนมองเจียงเถาฮวาอย่างไม่ไว้ใจ
แวบหนึ่ง “องค์หญิง เชือกนี้ของท่าน...”

“วางใจเถิด เจื่อนเป็น” เจียงเถาฮวาชูให้นางดู และขึ้นไปยืน
บนม้านั่งอย่างมั่นอกมั่นใจ

ชิงไถพยักหน้า หันหลังเดินออกไป ทว่านางเพิ่งจะปิดประตูลง
ก็ได้ยินบางคนรายงาน

“ท่านอัครเสนาบดีกลับจวนแล้ว!”

“เอ๊ะ...เร็วขนาดนี้เชียว” ชิงไถตกใจ รีบตะโกนเข้ามาในห้อง
“มาแล้วเจ้าค่ะ!”

เจียงเถาฮวาสุดหายใจลึกๆ จับบ่วงยัดศีรษะของตนเข้าไปในนั้น

นางออกแรงถีบม้านั่งทิ้ง ก่อนที่ร่างกายจะห้อยต้องแต่งเหมือนกับ
เนื้อตากแห้ง

แต่ทว่า แกว่งไปแกว่งมาสามรอบจนนางหน้าแดงไปหมดแล้ว
ก็ไม่เห็นมีผู้ใดผลักประตูเข้ามา

นี่มันสถานการณ์แบบใดกัน

เจียงเถาสาวผีนดินอยู่ลึกลับกระทั่งหายใจไม่ออกแล้วจริง ๆ
ถึงรีบแก้เสื้อบนพื้นหอบหายใจแรง แต่ช่างประจวบเหมาะ
เสียนี้กระไร เพราะภายนอกพลันมีเสียงความเคลื่อนไหวแว่วเข้ามา

ประตูถูกผลักเปิดออก

เจียงเถาสาวกระตุกมุกปากเงยหน้า จ้องมองไปยังบุรุษตรงหน้า
เบิกตากว้าง

ไม่รู้เพราะเหตุใด แม้ไม่เคยเห็นใบหน้านี้มาก่อน นางก็สามารถ
คาดเดาได้ว่าเป็นผู้ใดโดยสัญชาตญาณ

“ท่านอัศวินเสนาบดี?”

คนตรงหน้าเล็กตัวขึ้นเล็กน้อย ลักษณะปรากฏชัดขึ้นมาใน
สายตางของนาง คือตรงดุดกระเป๋ี่ จมูกโด่งดุดงูเขา นัยน์ตาทองสีรุ้งเพิง⁶
มีเส้นแต่กำเนิด ถ้าไม่ใช่เพราะรูปร่างสูงใหญ่ เขาคงคล้ายบัณฑิต
อ่อนแอ แต่เขาแผ่บรรยากาศกดดันหนักหน่วง แม้ใบหน้าจะแย้มยิ้ม
แต่เห็นแล้วกลับทำให้เย็นสันหลังวาบ รู้สึกคล้ายกับถูกสัตว์ป่าจ้องมอง

หน้าตาหล่อเหลาก็จริง แต่เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่คนที่ควรยุ่งเกี่ยว
ด้วย เมื่อเห็นเขาเข้ามาใกล้ เจียงเถาสาวก็เกร็งไปทั่วร่าง และถอยหลัง
โดยไม่รู้ตัว

⁶ หมายถึง ดวงตาที่เรียวยาว นัยน์ตาดำอยู่ค่อนข้างใกล้กับหัวตา ตาดำดูมีขนาดเล็ก
เพราะถูกปิดด้วยชั้นเปลือกตาหนึ่งในสามส่วน ทางตาดำตัวขึ้นเล็กน้อย

“ครั้งก่อนพบกันรีบร้อนฉุกเฉินทุก ไม่ได้ไต่ถามสารทุกข์สุกดิบ ให้ดี ยามนี้ในที่สุดก็ได้เจอกันอย่างเป็นทางการ”

เขาโน้มตัวลงมาใกล้นางอย่างนุ่มนวล ดวงตาฉายแววคลุ้มเคลือ
“เส้นใจเหี้ย อัครเสนาบดีแห่งแคว้นเว่ย คารวะองค์หญิง”

เส้นใจเหี้ย? ชื่อน่าสนใจไม่น้อย ทั้งที่อยู่ในราชสำนัก ดันชื่อ
ว่าอยู่นอกราชสำนัก?

เจียงเถาสวาผืนยิ้ม “ท่านอัครเสนาบดีเส้นใจ ให้ข้าลุกขึ้นก่อน
ได้หรือไม่”

“ได้” เส้นใจเหี้ยพยักหน้าเอ่ย

มีมารยาทขนาดนี้ ใช้คนเดียวกับเดรัจฉานตัวเมื่อคืนหรือไม่
เจียงเถาสวาสงสัยอยู่บ้าง

เมื่อเส้นใจเหี้ยพูดจบก็ยื่นมือมาอุ้มเจียงเถาสวาขึ้น ดวงตาที่อยู่
ใกล้เพียงคืบของเขามองนางอย่างลึกซึ้งพลางถามว่า “เมื่อครู่องค์หญิง
กำลังจะคิดสั้น?”

เจียงเถาสวาใจเต้นผิดจังหวะไปชั่วขณะ นางเบือนหน้าหนี ผ่าน
ไปพักหนึ่งถึงนึกเรื่องที่ตนเองควรทำออก

นางรีบบีบคั้นอารมณ์ ปิดหน้าว่าให้เอ๋ยเสียงสะอึกสะอื้น

“เรื่องมาถึงขั้นนี้ ถ้าเถาสวายังมีชีวิตอยู่จะสู้หน้าผู้อื่นได้อย่างไร”

“เรื่องเมื่อวานเป็นการเข้าใจผิดโดยแท้”

เส้นใจเหี้ยถอนหายใจยาว อุ้มนางไปวางลงบนขอบเตียง เขา
หันไปมองชิงไถที่อยู่หน้าประตูชะงักศีรษะมองเข้ามาด้านในแวบหนึ่ง
ชิงไถจึงปิดประตูอย่างว่างาย

⁷ แปลว่า ไม่รับราชการ

เส้นใจเหี้ยหลุบตาลง ชมวดคิ้วเล็กน้อย ดูเหมือนเขาค่อนข้าง
หงุดหงิด

“เดิมทีข้าน้อยเต็มสุรากับจึงอ่องอยู่ที่เหอเพิงอู่ จึงอ่องบอกว่า
มีหญิงงามจะมอบให้ข้าน้อย ข้าน้อยจึงน้อมรับความหวังดีของเขา
แต่ไม่นึกว่าคนผู้นั้นคือ...เฮ้อ เมื่อคืนเข้าวังไป จึงอ่องถูกฮ่องเต้ลงโทษ
อย่างหนัก จากนั้นยังประทานองค์หญิงให้ข้าน้อย ไม่รู้ว่าองค์หญิง
จะกล้ำกลืนความอภัยคดีนี้ มีชีวิตอยู่เพื่อแคว้นจ้าวได้หรือไม่”

อะไรนะ คนกลุ่มนั้นที่ฟาตนางคือคนของจึงอ่อง?

เจียงเถาฮวาชมวดคิ้วพูดว่า “ไม่ถึงขนาดนั้นกระมัง จึงอ่อง
จะพลาดมอบข้าให้ท่านเพราะเข้าใจผิดว่าข้าเป็นหญิงงามได้อย่างไร
ข้าเป็นถึงองค์หญิงเซียวนะ”

“องค์หญิงหนีไปหลังจากเผชิญหน้ากับฝูงหมาป่า ทั้งมงกุฎหงส์
ผ้าแถบคล้องคอเอาไว้” เส้นใจเหี้ยพูด “บนร่างไม่มีสิ่งพิสุจน์ตัวตน
ได้ และยังเข้าใจผิดพลัดหลงไปอยู่ในเหอเพิงอู่ ถูกจับผิดตัวก็ถือว่าเป็น
เรื่องปกติ”

จริงด้วย ตอนที่นางหนี นางทั้งมงกุฎหงส์และผ้าแถบคล้องคอ
ทั้งหมดเพื่อให้หลบหนีได้สะดวก

เจียงเถาฮวาพยักหน้า แต่คิดดูอีกที นี่ไม่ถูกต้อง!

“ท่านรู้ได้อย่างไรว่าข้าทั้งมงกุฎหงส์และผ้าแถบคล้องคอไป”

เส้นใจเหี้ยยิ้มน้อยๆ ยื่นมือทัดผมข้างจอนของนางไปหลังใบหู

“เพราะตอนที่คนรับใช้ตามหาท่าน พวกเขาเจอมงกุฎหงส์และ
ผ้าแถบคล้องคอของท่าน”

เหตุผลที่อธิบายก็ฟังขึ้นอยู่

เจียงเถาฮวาพยักหน้า ข้าเลื่องมอเงาแวบหนึ่งก่อนเอ่ยเสียง

เบลง “ฮ่องเต้ประทานข้าให้ท่าน เช่นนั้นหนานอ่องจะทำเช่นไร”

“หนานอ่องอายุสิบหกปี ไม่รีบร้อนแต่งตั้งพระชายา” เลินไฉ่เหย่
ลุปผนางเหมือนลุปผาแมวป่าชื่อ^๘ ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงยั่ววนอย่างยิ่ง
“ข้าน้อยกราบทูลฝ่าบาทแล้ว และได้ซัดเซยสิ่งของให้หนานอ่องไป
ไม่น้อย”

หากเป็นตามที่กล่าวมานี้ นับว่ามีความสุขกันถ้วนทั่ว นอกจาก
จึงอ่องคนดวงซวยผู้นั้น คนอื่นล้วนได้ในสิ่งที่สมควรได้

เจียงเถาฮวาพยักหน้า หลังคะเนสถานการณ์แล้ว นางก็กอด
ขาอ่อน^๙ของเลินไฉ่เหย่อย่างไม่ลังเล!

“เช่นนั้นจากนี้ไป ข้าน้อยก็เป็นคนของท่านอัศวรเสนาบดีแล้ว!”
เลินไฉ่เหย่เลิกคิ้ว มองเชือกที่ยังห้อยอยู่บนชื่อห้องแวบหนึ่ง
แล้วก้มลงมองหญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างเท้าเขา สายตาของนางเป็นประกาย
เขาสะยะยิ้มเล็กน้อย แต่รอยยิ้มนั้นก็กลับไร้อารมณ์ใดๆ

“ดี จากนี้ไป องค์หญิงคืออนุในจวนอัศวรเสนาบดีแห่งนี้”

“ขอบคุณมาก... ข้าก่อน” รู้สึกผิดปกตินิดหน่อย เจียงเถาฮวา
หรีตา “อนุ? ถ้าจำไม่ผิด ภรรยาเอกของท่านอัศวรเสนาบดีควรเรียกว่า
ฮูหยิน”

“ใช่ ภรรยาเอกเรียกว่าฮูหยิน” เลินไฉ่เหย่ปรายตามองนาง
พูดว่า “แต่น่าเสียดายเมื่อสองปีก่อนข้าแต่งภรรยาเอกแล้ว โบราณ
กล่าวว่า อย่าทิ้งภรรยาที่เคยร่วมทุกข์ ฮ่องเต้ก็ทรงเข้าพระทัยข้ายิ่งนัก
จึงได้แต่ลำปากองค์หญิงเป็นอนุชั้นหนึ่ง”

^๘ หมายถึง แมวเปอร์เซีย

^๙ หมายถึง ประจบประแจง

“...” เจียงเถาสวานิ่งอึ้ง

เหตุใดนางมักรู้สึกว่คนตรงหน้าผู้นี้เป็นคนหน้าเนื้อใจเสือ แม้ดูมีสีหน้าเสียดาย แต่หน้าเสียงนี้ฟังแล้วทำให้...อยากเข้าไปตบหน้าเขาสักฉาด!

นางหลุบตาลงวิเคราะห์สถานการณ์ตอนนี้อย่างรวดเร็ว

อันที่จริงการที่นางแต่งงานมาไกลถึงแคว้นเว่ยนี้ ก็นับเป็นพฤติกรรมตึงให้กาเกิน¹⁰ ที่ไริ่ยางอายุของราชินิกุลแคว้นจ้าว ความขัดแย้งภายในทำให้แคว้นแคว้นเสื่อมถอยจนเทียบเมื่อก่อนไม่ได้ ผู้ปกครองแคว้นจึงหวังเจริญสัมพันธไมตรีระหว่างสองแคว้นด้วยวิธีแต่งงานเชื่อมสัมพันธ เพื่อไม่ให้แคว้นเว่ยฉวยโอกาสในยามที่กำลังอ่อนแอ

ถึงแม้ฮ่องเต้แคว้นเว่ยไม่ยอมยอมรับการแต่งงานครั้งนี้ แต่จำต้องยอมเพราะองค์หญิงอย่างเจียงเถาสวาเดินทางไกลนับพันลี้¹¹ มายังแคว้นเว่ย ไม่ต่างอันใดจากการมัดมือชก ด้วยความโมโหของเต้จึงเลือกองค์ที่อายุน้อยกว่าให้นาง ซ้ำยังเป็นคนที่ไม่ได้รับความโปรดปรานอีกด้วย

ที่จริงต่อให้ไม่มีเส้นใจเหี้ยโผล่มา ชีวิตของนางก็ไม่แน่ว่าจะดีขึ้น ยามนี้นางมีโอกาเป็นอนุชั้นหนึ่งของจวนอัครเสนาบดี แท้จริงแล้วถือว่ามือขนาดตกว่ไปเป็นชยายเอกของหนานอ่องเสียดีก

ไม่มีทางอื่นให้เลือกแล้ว

“ขอบคุณท่านอัครเสนาบดีที่เมตตา”

¹⁰ หมายถึง ลงแรงทำสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์แก่ตน แล้วผลประโยชน์ยังกลับไปให้แก่ผู้อื่น

¹¹ 1 หลี่ เท่ากับ 500 เมตร

เจียงเถาสวาสุตลมหายใจลึก ลูกขึ้นทำความเคารพเขาอย่างรู้จัก
วางตัว

เส้นไจ้เหย่มองนางอีกครั้ง จากนั้นลูกขึ้นกล่าวว่า “ไม่ต้องมากพิธี
เดี๋ยวจะมีผู้ดูแลมาสอนกฎจวนขุนนางแคว้นเว่ยให้องค์หญิง องค์หญิง
แค่เรียนรู้อีกพอ”

“ช้าน้อยเข้าใจแล้ว”

เจียงเถาสวาก้มหน้าเดินออกไปส่งเขา ก่อนจะยืนอยู่หน้าประตู
มองเงาด้านหลังของเส้นไจ้เหย้ออกจากเรือนแห่งนี้ไป

ครั้นอีกฝ่ายลับสายตาไปแล้ว นางก็รีบจูงซิงไถ่เข้าห้องและ
ลงกลอนประตู

“องค์หญิง?” เมื่อเห็นสีหน้าย่ำแย่ของเจ้านายตน ซิงไถ่ก็ร้อนใจ
อยู่บ้าง “ท่านเป็นอะไรไป ไม่ราบรื่นหรือเจ้าคะ”

เจียงเถาสวาชะงัก นางก้มตัวนั่งลงบนเตียงแล้วพูดอย่างเหม่อลอย
“พวกเราตกหลุมพรางบางอย่างเข้าแล้ว”

“หลุมพราง?” ซิงไถ่มีนงง “เป็นไปได้อย่างไร สถานการณ์ตอนนี้
ดีต่อท่านไม่ใช่หรือเจ้าคะ”

เสี่ยหนานอ๋อง ได้อัครเสนาบดี ไม่ขาดทุนแน่นอนอยู่แล้ว

เจียงเถาสวาส่ายหน้าเอ่ยว่า “เส้นไจ้เหย่ผู้นี้ให้ความรู้สึกเหมือน
งูพิษ ชนิดที่อาจพุ่งมากัดคอซ้ำได้ทุกเมื่อ เมื่อครู่เขาโกหก ข้ามีความ
สัมพันธ์ทางกายกับเขาเพราะเหตุใดกันแน่ ดูเหมือนเขาจะรู้เรื่อง
ทั้งหมด”

“อะไรนะ!” ซิงไถ่ตกใจ รีบคุกเข่าลงข้างนาง ขมวดคิ้วมองนาง
พูดว่า “ท่านรู้ได้อย่างไรเจ้าคะ”

“เพราะข้าความจำดี” เจียงเถาสวาหรีตา “ต่อให้เมื่อวานข้าถูก

ยากกระตุ้นแต่ก็ยังจำสิ่งที่ตนเองพูดได้ ยามนั้นข้าบอกลักษณะของตนเอง ออกไปคิดจะฆ่า ปฏิกิริยาแรกของเขาคือปิดปากซ้ำ”

คนธรรมดาได้ยินนางบอกว่าตนเองคือองค์หญิงแคว้นจ้าว ควรเห็นเป็นเรื่องล้อเล่น หัวเราะเยาะใส่ แต่เขาเป็นคนในราชสำนัก ย่อมรู้เรื่องการแต่งงานเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ เช่นนั้นจะไม่สนใจไปได้ได้อย่างไร

อย่างน้อยที่สุดเขาก็ควรหยุดการกระทำแล้วถามนางว่าเกิดอันใดขึ้นกันแน่ เพราะถึงอย่างไรการล่วงเกินองค์หญิงที่มาแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์นั้นก็ไม่ใช่เรื่องเล็ก

ทว่าเล่นใจเหยยไม่ได้สนใจเรื่องพวกนี้

ตรงกันข้าม เมื่อเขาได้ยินก็ปิดปากนางเอาไว้ ไม่ให้นางพูดต่อ

ยามนั้นมีเพียงพวกเขาสองคน ข้ายังใกล้ชิดกันถึงเพียงนั้น เล่นใจเหยยไม่ได้มีกลิ่นสุรา อธิบายได้ว่าเขาไม่ได้เมา เช่นนั้นเขาต้องได้ยินสิ่งที่นางพูดอย่างชัดเจนแน่นอน

เขารู้ว่านางคือองค์หญิง แต่แสร้งทำเป็นไม่รู้ ดังนั้นเรื่องนี้จึงอธิบายได้เพียงอย่างเดียว...เมื่อครู่ที่เขาพูดว่าไม่รู้เรื่อง เป็นจึงอ่องที่จับตัวนางผิด คำพูดนี้คือกำลังโกหก

เล่นใจเหยยรู้ตั้งแต่แรกว่านางคือองค์หญิงแคว้นจ้าว ทั้งที่เป็นเช่นนี้เขาก็ยังตั้งต้นที่จะครอบครองนาง

เพราะเหตุใดกัน

เจียงเถาฮวารู้สึกเย็นวาบไปทั่วทั้งกาย ยื่นมือไปกุมมือชิงไถ แค้นยิ้มพูดว่า “จู่ๆ ข้าก็รู้สึกว่ ถ้าได้แต่งให้หนานอ่องอย่างราบรื่นจริง ๆ คงจะดีเสียกว่า”

อย่างน้อยที่สุดคงไม่รู้สึกลมเหมือนตกลงไปในรังงูเช่นนี้

ซิงไถฟังจบก็โมโหจนหน้าแดงกำ กุมมือเจียงเถาฮวาแน่น เสียง พุดพลันสั้นเครือ “นี่ควรทำอย่างไรดี ท่านอัครเสนาบดีคิดจะทำร้าย ท่าน?”

“ไม่แน่ ข้าเป็นเพียงองค์หญิงที่ไม่สลักสำคัญอันใด แคว้นเว่ย ก็มีไม่กี่คนที่เห็นข้าอยู่ในสายตา เขาเป็นถึงอัครเสนาบดี เหตุใดต้อง เสี่ยงอันตรายล่วงเกินหนานอ๋องมาทำร้ายข้า”

เจียงเถาฮวาคิดอยู่ชั่วครู่ ก่อนดึงซิงไถขึ้นมาเขย่า

“ยามนี้ได้แต่ต้องพึ่งพาเจ้าแล้ว วรรษุทธ์เจ้าสูงส่ง แม้ที่มไปบ้าง แต่ช่วยข้าได้หลายเรื่อง”

ยามนี้อยู่ในสถานการณ์หน้าลี้หน้าขวาน ซิงไถมองข้าม คำวิจารณ์เชิงลบที่เจ้านายมีต่อตนเองไปโดยไม่รู้สึกตัว ชมวดคิดว่าถามว่า “ท่านจะให้บ่าวทำอะไรหรือเจ้าคะ”

“ไปสืบข่าว ให้ดีที่สุดคือไปนอกจวนอัครเสนาบดี” เจียงเถาฮวา เอ่ย “สืบความสัมพันธ์เบื้องหลังของจิงอ๋อง หนานอ๋อง และเสิ่นไฉ่เหย่ สามคนนี้ให้ชัดเจนแล้วกลับมารายงานข้า”

“บ่าวเข้าใจแล้วเจ้าคะ”

ซิงไถพยักหน้า ปลีกตัวไปเปลี่ยนเสื้อผ้าอย่างรวดเร็วเพื่อหา โอกาสย่องออกไปข้างนอก

เจียงเถาฮวาสูดลมหายใจเข้าลึก เรียกคนเข้ามาเปลี่ยนเสื้อผ้า หวีผมให้นาง

ก่อนหน้านั้นซิงไถเคยกล่าวว่า เสิ่นไฉ่เหย่ผู้นี้มีฝีมือมากมาย ยามนี้ นางก็ไม่ได้มีตำแหน่งเหนือผู้ใดในจวน เพิ่งมาใหม่ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้อง ซ่อนหางดูสถานการณ์ให้แน่ชัดก่อน

เรื่องแรก แน่หนอนว่าคือต้องไปคารวะภรรยาเอก

ยามที่ยังไม่ได้แต่งงาน เจียงเถาฮวามักแต่งตัวงามราวกับ ต้นดอกท้อ แต่เมื่อเข้าจวนนี้ นางเปลี่ยนมาสวมชุดผ้าแพรหลวมโพรก ที่ไม่พอดีตัวทันที ไม่แต่งหน้าทาแป้ง และเครื่องประดับที่เลือก ก็ค่อนข้างล้าสมัย

“องค์หญิง” สาวใช้ฮวาเต็งชมวดคิ้วถามว่า “แม่ท่านงามแต่กำเนิด แต่เหตุใดต้องเหยียบย่ำตนเองเช่นนี้เล่าเจ้าคะ”

“นี่ไม่ใช่เหยียบย่ำ นี่เรียกว่าการปกป้อง” ครั้นเจียงเถาฮวา แต่งกายเสร็จก็พานางเดินไปด้านนอก “องค์หญิงของเจ้างดงามเกินไป กับบุรุษนั้นมีประโยชน์ แต่กับสตรีด้วยกันนั้นไร้ค่า ชั่วยังเป็นภีย จะนั้นยามที่พวกเราปรนนิบัติบนเตียงจะงามหยาดเยี่ยมเท่าใดก็ย่อมได้ แต่ยามเจอภรรยาเอกอับลัษณ์ได้เท่าใดก็ยิ่งดี”

ฮวาเต็งเบะปากพูดว่า “นี้จะเจ้าเล่ห์เกินไปแล้ว”

เจียงเถาฮวายืนมือไปตีตหน้าผากอีกฝ่ายและกลอกตาใส่

“เด็กโง่พูดจาเป็นหรือไม่ นี่เรียกว่าเจ้าเล่ห์หรือไม่ นี่เรียกว่า เฉลียวฉลาด เข้าใจหรือไม่”

ฮวาเต็งกุมหน้าผาก ยิ้มแหยพยักหน้า ในใจกลับคิดว่าการใช้ คำว่า ‘เฉลียวฉลาด’ มาบรรยายเจ้านายของตนนั้นคงจืดชืดเกินไป ควรเสริมคำว่า ‘เจ้าเล่ห์’ เข้าไปด้วย

เพียงแต่ไม่รู้ว่าสตรีวัยสิบแปดปีผู้นี้ผ่านประสบการณ์อะไรมา เหตุใดจึงเปลี่ยนจากองค์หญิงที่สง่างามเรียบร้อยจนกลายเป็นเช่นนี้...

“ป่าวสวีชื่อ¹² คารวะอนุเจ้าคะ”

กลุ่มคนยังเดินไม่ทันพื้นระเบียงทางเดินรอบจวน ก็เจอหญิงชรา

¹² คำเรียกต่อท้ายสกุลของสตรีที่แต่งงานแล้ว

ที่สวมเสื้ออ่าว¹³ สีนํ้าตาลกับกระโปรงสีขาวอมเทาปรากฏเบื้องหน้า

ใบหน้าของอีกฝ่ายเต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่นตั้งแต่ปีกจมูก ลงมาจนถึงมุมปากสองฝั่ง กลายเป็นอักษร ‘แปด’¹⁴ ขนาดใหญ่ ดวงตาสองข้างแฝงด้วยความดูดนัย แม้เสี่ยงกล่าวทักทายจะนอบน้อม แต่ดวงตากลั่บพิริยเจียงเถาฮวาตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า

“ไม่ต้องมากพิธิ ท่านคือผู้ดูแลที่ท่านอัครเสนาบดีพูดถึงใช่หรือไม่” เจียงเถาฮวายิ้มตาหยีถาม “ข้ากำลังจะไปคํานับสูญหิน มีอะไรต้องระวังบ้าง ผู้ดูแลสวี่ลองพูดมาเสียตั้งแต่ยามนี้”

“เจ้าคะ” ผู้ดูแลสวี่พยักหน้า และขยับมาเดินตามข้างกายเจียงเถาฮวา เริ่มอธิบายกฎในจวนอัครเสนาบดีแห่งนี้

“แคว้นเว่ยแบ่งลำดับศักดิ์ชัดเจน สูงสุดคือวังหลวง ต่ำสุดคือครอบครัวสามัญชน ผู้ที่มีภรรยาในจวนมากล้วนมีตำแหน่งสูง ท่านอัครเสนาบดีของเราเป็นขุนนางคนสำคัญของราชสำนัก จึงมีสตรีในจวนมากมาย

“ทั้งนี้สตรีในจวนจะมีทั้งหมดสี่ตำแหน่ง สูหยินคือภรรยาเอก เหมยชื่อครอบครัวครองตำแหน่งนี้แต่เพียงผู้เดียว รองลงมาคืออนุชั้่นหนึ่ง นอกจากท่านยังมีคนอื่นอีกสี่คน ถัดจากอนุชั้่นหนึ่งคืออนุชั้่นสอง มีทั้งหมดหกคน ลำดับล่างไปกว่านี้คือสาวใช้ฮุ่่นเตียง สาวใช้ฮุ่่นเตียงไม่ต่างจากสาวใช้ธรรมดา เพียงนายท่านจะโปรดปรานเป็นครั้งคราว มีทั้งหมดแปดคน”

¹³ หมายถึง เสื้อตัวนอกสำหรับฤดูหนาว แขนเสื้อกว้างสอบเข้าตรงข้อมือ สวมโดยใช้สามเสื้อทับกันหรือผ่าหน้ากั้ดกระดุม

¹⁴ เลขแปดของจีน (八) มีลักษณะเป็นเส้นเฉียงแนวตั้งสองเส้นกางโค้งออกจากกัน ด้านบนแคบกว่าด้านล่าง

เจียงเถาฮวาฟังไปยิ้มพยักหน้าไป แอบคิดในใจ *สตรีมากมายขนาดนั้น เส้นใจเหี้ยยังมีแรงไปต้มตุ๋นผู้อื่น? เหลือเชื่อเกินไปแล้ว!*

“ยามนี้ท่านไปค้ำชูฮยิน ต้องทำตามกฎผู้น้อยเจอผู้อาวุโสกว่าเพียงย่อเข้าคารวะก็พอเจ้าคะ ฮยินของเรานิสัยอ่อนโยน ย่อมไม่ทำให้ท่านลำบากใจ เพียงแต่...ถ้าอนุฉินอยู่ด้วย ท่านควรระวังหน่อย”

อนุฉิน?

เจียงเถาฮวาสนใจขึ้นมา

“คนที่นิสัยไม่ค่อยดีใช่หรือไม่”

ผู้ดูแลสวีชวมวดคิ้ว อ้าปากคล้ายจะพูดบางอย่างแต่ยังเอาไว้ก้มหน้าเอ่ยว่า “คนรับใช้ในจวนนี้ไหนเลยจะกล้าพูดว่าเจ้านายถูกหรือผิด ท่านไปพบแล้วก็จะรู้เองเจ้าคะ”

ข้างเถิด นางอุตส่าห์พูดถึงขั้นนี้แล้ว

เจียงเถาฮวาได้แต่ระมัดระวังตนเอง ยกชายกระบี่ปรองเดินต่อไปข้างหน้า

เหมยจ้าวเสว้พักที่เรือนหลังทาน¹⁵ ไม่ใช่เพียงชื่อเรือนที่เรียบง่ายสง่างาม ข้างในนั้นยิ่งใหญ่อลังการ ประตูไม้แดงแกะสลักประณีต ทรูทราลีบานเปิดกว้าง หมู่ตัน¹⁶ สีม่วงที่เรียงรายอยู่สองฝั่งของลานเรือน ลีลันฉุดฉาดแลดูมีชีวิตชีวา แสดงถึงความเป็นหนึ่งในจวนอัครเสนาบดีแห่งนี้ของนางได้อย่างดีเยี่ยม

“องค์หญิงมาแล้ว?”

เพิ่งเดินถึงหน้าประตูโถงหลักก็มีหลายคนห้อมล้อมสตรีนางหนึ่ง

¹⁵ หมายถึง ความเข้มแข็ง กล้าหาญ และสูงส่งทั้งที่อยู่ในสภาพอากาศเย็นเยือก

¹⁶ ดอกโบตั๋น

ออกมาต้อนรับ สตรีนางนั้นหน้าตาเรียบร้อย แม้ไม่ได้งดงามโดดเด่น
อันใดนัก แต่อ่อนโยนสง่างาม นัยน์ตาหงส์ฉายแววยิ้ม ริมฝีปาก
สีธรรมชาติ จมูกดุจหยกงาม บนคางมีไฟแดงเล็กกระจ้อย เห็นแล้ว
ทำให้รู้สึกสนิทสนม

เจียงเถาฮวาไม่ได้มองอย่างอื่นมากนัก นางมองไปยังชายผ้าปัก
สีแดงสดของอีกฝ่ายแล้วคารวะ

“คารวะฮูหยิน”

เหมยจ้าวเสว่เข้าจวนมาสองปีแล้ว สตรีมากมายหลายรูปแบบ
ในจวนล้วนเห็นมาหมด รู้ซึ่งถึงความชอบของเส้นใจเหย์ แต่ไหนแต่ไร
เขาก็ล้าเอียงรักหญิงงาม ฉะนั้นยามที่ได้ยินว่าองค์หญิงแคว้นจ้าว
รูปโฉมงามล้ำ นางจึงเตรียมตัวเจอหน้าอย่างเต็มที่

แต่ทว่า แม่นางผู้นั้นตรงหน้า เหตุใดไม่ค่อยเหมือนที่เล่าลือกัน
เหมยจ้าวเสว่พินิจนางตั้งแต่หัวจรดเท้าอย่างสงสัย ถอนหายใจ
เอือกใหญ่

“เมื่อวานองค์หญิงน่าจะถูกทรมาณมากพอสมควรกระมัง ดูสิ
หน้าตาซีดเซียวเช่นนี้ เสื้อผ้าก็ไม่พอดีตัว พวกเจ้า...รีบไปนำพวก
เสื้อผ้าเครื่องประดับที่ทำใหม่ในจวนมาให้องค์หญิงเลือกสักชุดซิ”

สำหรับคนดีที่เมื่อเจอหน้าก็มอบสิ่งของให้เช่นนี้ เจียงเถาฮวา
ชอบมาก แววตาของนางอ่อนโยนขึ้นไม่น้อย

แต่นางแอบมีความสุขได้ไม่ทันไร สตรีที่ประคองมือขวาของ
เหมยจ้าวเสว่อยู่ก็ยิ้มตาหยีเอ่ยปาก “ฮูหยินช่างใจกว้างนัก ให้น้องสาว
คนใหม่ได้เลือกเครื่องประดับตั้งแต่มาถึง แต่น้องสาวผู้นั้นเข้ามาใน
จวนอัครเสนาบดีของเรา เป็นเพียงอนุเช่นเดียวกับข้านี้ฮูหยิน
คงไม่ต้องเรียกว่าองค์หญิงอีกแล้วกระมัง”

คำพูดนี้ก็ไม่มีผิดเสียทีเดียว ฐานของคหฺฉิงแคว้นจ้าวของเจียงเถาหาว่าไม่มีคุณค่าอะไรในจวนอัครเสนาบดีแคว้นเว่ยแห่งนี้ ย่อมไม่อาจวางมาดของคหฺฉิงได้ แต่คำพูดนี้ฟังแล้วไม่ว่าอย่างไรก็ทำให้รู้สึกไม่สบายใจ

นางเซิดหน้ามองผู้พูดนั้น

หว่างคิ้วแต่มีรูปดอกกระจำป นัยน์ตาดอกท้อนั้นดูยั่วยวน สตรีนางนี้งามหยาดเยือกกว่าภรรยาเอกไม่น้อย สวมชุดคลุมยาวดอกไผ่ถึงสีแดงจาง ข้างในซับด้วยผ้าทองามสีน้ำตาลอ่อน บนศีรษะยังปักปิ่นระย้ารูปนกยูงสองอัน เห็นแล้วรู้ได้ทันทีว่านี่คืออนุผู้ซึ่งเป็นทีโปรดปราน

นึกถึงสิ่งที่ผู้ดูแลสวี่พูดเมื่อครู่ เจียงเถาหาเข้าใจทันที

“พี่สาวท่านนี่คืออนุฉิน?”

ฉินเจียววี่เลิกคิ้ว มองผู้ดูแลสวี่ที่ยืนอยู่ข้างหลังแวบหนึ่ง ยิ้มเยาะกล่าวว่า “น้องสาวเพิ่งมาถึง แต่กลับเตรียมตัวมาไม่น้อย มาถึงก็รู้จักข้า หรือมีคนว่าร้ายข้าบอกให้เจ้าระวังข้าเอาไว้”

“จะเป็นไปได้อย่างไรเล่า” เจียงเถาหา มองนางตรงๆ ยิ้มเอ่ยว่า “ว่ากันว่าพี่ฉินงดงามโดดเด่นยิ่งนัก ข้าเห็นแล้วย่อมรู้ทันที”

“หืม” ฉินเจียววี่พอใจ แต่กลับกล่าวสิ่งที่แฝงเจตนาร้ายต่อ “เจ้าหมายความว่า ฮูหยินโดดเด่นไม่เท่าข้าหรือ”

เหมยจ้าวเสวี่เม้มปาก ก้มหน้าจัดระเบียบแขนเสื้อของตน

เป็นเหมือนที่ผู้ดูแลสวี่เตือนไว้ไม่มีผิด อนุฉินผู้นี้คือคนที่ต้องระวังโดยแท้ อ้าปากก็หาเรื่อง ราวกับกลัวว่าวันนี้ผู้อื่นจะได้ใช้ชีวิตสงบสุขเกินไป

ทว่าเจียงเถาหาเห็นแฉกฉานในเรื่องทักษะการพูดมานานแล้ว

ประโยคเดียวกัน เมื่อพูดด้วยวิธีที่ต่างกัน ย่อมได้ความหมาย

ที่ต่างออกไป มนุษย์เราต้องหยาบยื่นไมตรีให้กัน ผู้เยี่ยมยุทธ์ทั้งหลาย ยามแข่งขันกันล้วนแต่แข่งที่ใครหน้าหนากว่ากัน

“ดอกให้ถึงมีความงามจุดฉลาดของดอกให้ถึง ดอกเหมยมีความงามสง่าของดอกเหมย” เจียงเถาสวาทัวร์เรเล็กน้อย พูดต่อว่า “พี่สาวไม่อาจนำดอกเหมยไปเปรียบเทียบกับความงามจุดฉลาดของดอกให้ถึง และไม่อาจนำดอกให้ถึงไปเปรียบเทียบกับความสง่างามของดอกเหมยได้”

“ต่างบุพผาต่างมีฤดูผลิบานของตน ในจวนของท่านอัศวรเสนาบดี แห่งนี้คงไม่อาจมีบุพผาบานเพียงฤดูเดียว หรือบุพผาหอมเพียงชนิดเดียว ในเมื่อนายท่านล้วนชื่นชอบ เช่นนั้นจะมีอะไรน่าเปรียบเทียบกัน”

ฉินเจี๋ยอวี๋ชะงัก หันหน้ามองเหมยจ้าวเสว่ อีกฝ่ายยิ้มน้อยๆ สายตาฉายแววชื่นชม “น้องเจียงซ่างเจรจันัก ดูท่าทางรู้ความ ทำให้ข้าเบาใจได้ไม่น้อย ออย่ายืนอยู่หน้าประตูอีกเลย เข้าไปคุยกันข้างในเถิด”

“เจ้าค่ะ” เจียงเถาสวาทัวร์เรหันหน้า ขึ้นบันไดตามไป

“ในจวนนี้มีคนมาก ยามปกติไม่ต้องมาคารวะทุกวัน” เหมยจ้าวเสว่หนึ่งในตำแหน่งประธานพูดอย่างนุ่มนวล “มาเพียงสักสามวันครั้ง ถ้าหากมีธุระ ให้สาวใช้มาแจ้งสักหน่อยก็พอ”

สบายขนาดนี้เชียว

เจียงเถาสวาริบบพยักหน้า

เมื่อครู่ยังกังวลว่าถ้าหากเจอนายหญิงที่โหดเหี้ยมอำมหิต เช่นนั้นชีวิตนางคงยากลำบาก ไม่นึกว่าจะโชคดีขนาดนี้!

“กฎอื่นในจวนล้วนไม่เข้มงวด มีแค่เพียงเท่านี้ หวังว่าเจ้าจะตั้งใจปฏิบัติตาม” เหมยจ้าวเสว่มองนางเอ่ยว่า “เกี่ยวกับการปรนนิบัติ

ในจวนมีการจัดการโดยเฉพาะ ห้ามจงใจก่อกวน เรือนหลังจะได้
ไม่เกิดเรื่องการทะเลาะเบาะแว้งกัน”

แน่นอน

เจียงเถาสวาทักหน้าอย่างเชื่อฟัง

สตรีมากมายในจวนหลังโตแต่มีบุรุษอยู่เพียงผู้เดียว เช่นนั้น
ก็ไม่ต่างอะไรกับหมาป่าหิวโหยแย่งอาหาร แทนที่จะปล่อยให้แย่งกัน
จนหัวร้างข้างแตก ไม่สู้ตั้งกฎแบ่งสันปันส่วนอย่างเท่าเทียมตั้งแต่แรก
ซึ่งจะส่งผลดีต่อทุกคนด้วย

เพียงแต่ผู้ที่เป็นถึงอัครเสนาบดีจะไปโปรดปรานสตรีเรือนหลัง
ตามที่จัดการไว้ให้หรือ

อนุฉินคล้ายสังเกตเห็นความสงสัยของนาง จึงลูบเล็บพาลาง
เอ่ยปาก “แต่ไหนแต่ไรนายท่านของเราก็ไม่ชอบให้สตรีแย่งชิง ฉะนั้น
ขอเพียงไม่มีคนใช้เล่ห์เหลี่ยม เช่นนี้นายท่านก็จะเมตตาทำตามกฎ”
“เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ” เจียงเถาสวาทักหน้า ระบายชื่อการเข้า
ปรนนิบัติที่สาวใช้ยื่นให้มาดู

หนึ่งเดือนมีทั้งหมดสามสิบวัน ในจวนนี้เมื่อนับรวมนางเข้าไป
ด้วยแล้ว นอกจากสาวใช้ที่ไม่มีฐานะพวกนั้น จะมีทั้งหมดสิบสองคน
ฮูหยินได้ปรนนิบัติสามวัน อนุชั้นหนึ่งได้สองวัน อนุชั้นสองได้หนึ่งวัน
วันที่เหลือให้เล่นใจเหี้ยจัดการเอง แล้วแต่จะเลือกสาวใช้อุ่นเตียงนางใด
หรือจะใช้เวลาลอยอยู่กับคนเดียวในห้องหนึ่งสี่

เมื่อนับนิ้วคำนวณจำนวนวันที่ต้องร่วมห้องกับเหล่าอนุและ
ภรรยา เจียงเถาสวาทคิดว่า ยามนี้สิ่งที่เล่นใจเหี้ยขาดแคลนที่สุดต้องเป็น
น้ำแกงอันตะวะ

หากวันหน้าต้องเอาใจเขา นางจะต้มให้เขาต้มสักหน่อย มิฉะนั้น

หากเขาร่วมอภิรมย์กับสตรีมากเกินจนตายไป นางคงลำบากไปด้วย
เจียงเถาฮวาแอบกำหมัด พุดคุยกับเหมยจ้าวเส่วและฉินเจียอวี
ตามมารยาทอีกหนึ่งชั่วยาม หลบเลี่ยงการช่วยขุของฉินเจียอวี สืบข่าว
สถานการณ์ในจวนได้ไม่น้อย จากนั้นจึงขอตัวเตรียมกลับเรือนของตน
ผลลัพธ์คือเพิ่งเดินถึงในสวนดอกไม้ก็บังเอิญเจอกับเสิ่นไฉ่เหย
“...ข้าน้อยคารวะท่านอัครเสนาบดี”

กดลองอ่าน